

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal, ve veřejném zasedání konaném dne [datum], odvolání, které podal obžalovaný [příjmení] el [příjmení], [datum narození], uprchlý, proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2019, sp. zn. 2 T 26/2019

a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 2 T 26/2019 – 839 byl obžalovaný [příjmení] el [příjmení] shledán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit, podle zjištění soudu prvního stupně, vůči poškozené [jméno] [jméno] [jméno], skutkem ve výroku rozsudku popsáním. Obžalovanému byl uložen, podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, trest odnětí svobody v trvání 8 roků, pro jehož výkon byl zařazen, podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému stanovena povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené [jméno] [jméno] [jméno] částku 300 000 Kč, s úrokem z prodlení, ve výši a časové specifikaci ve výroku uvedeně, zatímco podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla jmenovaná poškozená odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozsudku podal uprchlý obžalovaný [příjmení] el [příjmení] odvolání, prostřednictvím tehdejšího obhájce JUDr. [jméno] [příjmení]. Odvolání bylo vymezeno jako podané do výroku o vině, do výroku o trestu a do výroku o náhradě škody.
3. Obžalovaný uprchlý Jawal el [příjmení], prostřednictvím obhájce, toto odvolání současně písemně odůvodnil.

4. Odvolatel předně zdůraznil svou nevinu. Uvedl, že má za to, že soud vycházel z důkazů v jeho neprospěch a nevzal v potaz důkazy v jeho prospěch. Skutková zjištění má za nedostatečná. Svou verzi nemá za bezpečně vyvrácenou.
5. Dále zdůrazňuje, že jeho vyhýbání se trestnímu stíhání je jen domnělé. Má za to, že soud dostatečně neodůvodnil, proč jím dokládané lékařské zprávy hodnotil jako účelové.
6. Odvolatel pak sporuje věrohodnost poškozené. Znalecký závěr o nenarušení obecné věrohodnosti nepovažuje za významný. Má za to, že o specifické věrohodnosti poškozené je možno pochybovat, k čemuž uvádí výčet osmi příkladů.
7. Jeden z nich se týká toho, zda poškozená kdy žádala po obžalovaném nějaké peníze, k čemuž obžalovaný poukazuje na to, že až po otázkách obhájce poškozená potvrdila žádost o 11.000 Kč na nájemné.
8. Dalších pět z těchto osmi příkladů, které mají zpochybňovat, dle odvolatele, specifickou věrohodnost poškozené, se obsahem fakticky týká nikoli výpovědi poškozené ke stíhanému skutku, ale jejich komunikací prostřednictvím aplikace Viber, instagramového účtu a telefonu.
9. Další dva příklady jsou svým obsahem fakticky toliko opakováním obhajoby obžalovaného.
10. Poslední z těchto osmi příkladů, podle odvolatele majících zpochybňovat specifickou věrohodnost poškozené, je polemikou o tom, zda poškozená znala či neznala telefonní číslo na policii ČR.
11. V další části odůvodnění odvolání obžalovaný prezentuje osobu poškozené jako údajně, „toužící po materiálních statcích“. Dovojuje, že poškozená s ním chtěla mít společný život a hmotné zabezpečení. Obžalovaný to uvádí zjevně v návaznosti na předchozí část odůvodnění, že se jej poškozená dotazovala, zda když [příjmení] znásilní ženu, zda si ji musí vzít za manželku, a že dle jeho zjištění poškozená zadala v počítači do vyhledavače slovo znásilnění v anglickém jazyce. Odvolatel z uvedeného dovojuje, že poškozená údajně, vědomě a úkladně směřovala kroky k realizaci toho, aby byl obžalovaný obžalován ze znásilnění a aby poškozená realizovala svůj plán“.
12. Dále obžalovaný prezentuje, resp. poměrně podrobně opakuje, svou obhajobu ohledně rozhodného dne [datum].
13. Dále odvolatel rozebírá zranění svá a zranění poškozené, přičemž absenci určitých zranění považuje za důkaz v jeho prospěch.
14. Dále rozebírá chování poškozené po inkriminovaném dni, které hodnotí jako nestandardní.
15. Dále zdůrazňuje absenci relevantních hlukových vjemů dle výpovědí sousedů [příjmení] a [příjmení].
16. Obžalovaný odmítá, že by se v minulosti věnoval bojovým sportům a poukazuje na výpověď svědkyně [příjmení].
17. Obžalovaný připouští, že svým milenkám sliboval, „modré z nebe“, ale deklaruje, že nikdy nebyl násilníkem. Poukazuje na znalecký posudek ke své osobě.
18. Odvolatel zpochybňuje posttraumatickou stresovou poruchu poškozené, přičemž naznačuje, že poškozená, „jako vysoce inteligentní studentka medicíny“, mohla tuto poruchu předstírat. Alternativně k tomu souběžně předkládá tu verzi, že psychický stav poškozené je důsledkem ukončení jejich vztahu. Dovolává se vyjádření znalce [příjmení] [příjmení].
19. V následující části odůvodnění odvolání odvolatel namítá neprovedení dalších navrhovaných důkazů, kdy zejména poukazuje na videonahrávky.

20. K tomu odkazuje na svou výpověď z přípravného řízení, že poškozená, „preferovala tvrdší sex“, a uvádí, že videa sice nezachycují jejich veškeré sexuální praktiky, nýbrž zachycují, „sex v intenzitě naší vlastní a v té době příjemné“.

21. A dodává, že, „tvrdší sex“ byl, běžnou součástí našeho intimního života“.

22. Z další části odůvodnění odvolání vyplývá, že na navrhovaných videích má být viditelné starší zranění na krku poškozené, a toto má prokazovat obžalovaným tvrzený, „tvrdší sex“, resp. znalec primář MUDr. [příjmení] by měl dle videí posoudit, zda jde o zranění, které by mohlo být způsobeno, „tvrdším sexem“.

23. Neprovedením – nepřehráním těchto videí má pak obžalovaný za porušení své právo na obhajobu.

24. Závěrem odvolatel znovu vytýká nedostatečné hodnocení důkazů s tím, že jeho vina nebyla prokázána prakticky jistě, a že byla porušena presumpce neviny.

25. Považuje rozsudek za právně i skutkově nesprávný a vadný.

26. Obžalovaný [příjmení] el [příjmení], prostřednictvím obhájce JUDr. [jméno] [příjmení], navrhl, aby jej odvolací soud, „ve smyslu § 259 odst. 3 tr. ř. ve spojení s § 226 písm. a) tr. ř. zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se skutek stal, pro nějž je stíhán“, in eventum, „aby ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr. ř. zrušil napadený rozsudek“ a aby, „dle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil věc soudu prvního stupně“.

27. K odvolání obžalovaného se písemně vyjádřila poškozená [jméno] [jméno] [jméno], prostřednictvím zmocněnce [příjmení] [jméno] [příjmení]. Poškozená má předně za to, že uplatněny byly jen takové námitky, se kterými se již - ona sama ve své svědecké výpovědi, její zmocněnec a státní zástupce - vypořádali.

28. Odůvodnění rozsudku hodnotí jako logické a pečlivé.

29. Poškozená, prostřednictvím zmocněnce, v úvodní části svého vyjádření navrhla odvolání obžalovaného zamítnout, jako nedůvodné, podle § 256 tr. ř., a to předně s poukazem na procesní zásadu vyplývající z rozhodnutí publikovaného pod [číslo] – I. Sb. rozhodnutí trestních, a obdobně z usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1620/2014 a 7 TZ 276/2001.

30. Poškozená deklaruje, že stíhaným skutkem jí obžalovaný zcela zničil život, byla nucena přerušit studium, vrátit se zpět do USA, její špatný zdravotní stav přetrvává. Poškozená zde poukazuje na lékařské zprávy a popis obtíží.

31. Odvolací námitce obžalovaného, že soud náležitě nevysvětlil důvody, proč je konáno řízení proti uprchlému, poškozená oponuje poukazem na odstavce 1 a 2 odůvodnění rozsudku, jejichž obsah pokládá za detailní odůvodnění konání řízení proti uprchlému.

32. A má za to, že obžalovaný se začal trestnímu řízení vyhýbat v momentě, kdy bylo zřejmé, že bude podána obžaloba, neboť do té doby se trestního řízení účastnil, a to, aniž by namítal, že by se měl léčit s posttraumatickou stresovou poruchou v Libanonu. Z dokladů, obžalovaným ex post předložených, navíc vyplývá, že mělo jít údajně i o totéž období léčby v zahraničí, kdy obžalovaný byl ve vazbě v ČR. A posttraumatická stresová porucha nebyla u obžalovaného zjištěna českými znalci v rámci zkoumání jeho duševního stavu. Obžalovaný má v ČR manželku a bratra, tudíž poškozená neshledává jiný důvod pobytu v Libanonu, než vyhýbání se trestnímu stíhání. Připomíná, že upozorňovala na jeho možný útěk již v průběhu přípravného řízení. Tento útěk, ke kterému pak došlo, výrazným způsobem snižuje, podle poškozené, důvěryhodnost obžalovaného.

33. Poškozená zdůrazňuje konzistentnost své výpovědi, jakož i samotnou okolnost, že se k výpovědi před soudem - ke splnění povinnosti svědkyně, dostavila z USA.

34. Věrohodnost obžalovaného má dále za zpochybněnou jeho opakovaným, lhaním vůči ní a vůči svědkyni [příjmení], ke kterému mělo dojít v ní uváděných konkrétních příkladech.

35. Také je zdůrazňováno, že obžalovaný se, choval žárlivě, majetnický, nadřazeně, mazal mužské kontakty v telefonu, co se týká chování ke svědkyni [příjmení].

36. Poškozená, prostřednictvím zmocněnce, a v podstatě už nad rámec vyjádření k odvolání obžalovaného, vyjmenovává důvody, které, podle ní, zakládají podezření, zda manželství obžalovaného v ČR není toliko fiktivní, za účelem povolení, resp. legalizace, pobytu obžalovaného v ČR.

37. Co se týče elektronické komunikace obžalovaného se svědkyní [příjmení], tak odpověď obžalovaného, jejíž překlad zní, znásilním tě, dokumentuje, podle poškozené, majetnický přístup obžalovaného k ženám.

38. Co se týče elektronické komunikace obžalovaného s ní samotnou, poukazuje poškozená na výpověď svědkyně [příjmení], která, jako osoba školená v rozpoznávání oběti domácího násilí, hodnotila část komunikace ze strany obžalovaného jako nikoli bezpečnou, jakož i poukazovala na verbální agrese obžalovaného v této komunikaci.

39. Poškozená poukazuje také na znalecké závěry k osobě obžalovaného, které má za s tím korespondující.

40. Poškozená má za to, že odvolatel se snaží odvolacímu soudu, účelově podsunout, že byl odsouzen pouze na základě výpovědi poškozené, která však nestojí osamoceně, nýbrž je doplňována dalšími důkazy, které vytváří logický a ucelený řetězec. Poškozená jmenovitě poukazuje na výpovědi svědkyň [příjmení] a [příjmení], na elektronickou komunikaci v telefonech obžalovaného, znalecký posudek primáře MUDr. [jméno] [příjmení] z oddělení soudního lékařství, znalecký posudek PhDr. [příjmení], CSc. a Prof. MUDr. [příjmení] [jméno], z oddělení psychiatrie, resp. klinická psychologie a sexuologie, znalecký posudek Prof. PhDr. [příjmení], Ph.D., DrSc., z oddělení psychiatrie, resp. klinická psychologie a sexuologie, protokol o ohledání místa činu, protokol o prohlídce těla poškozené a protokol o prohlídce těla obžalovaného včetně fotodokumentací, lékařské zprávy gynekologické, lékařské zprávy z urgentního příjmu ve Fakultní nemocnici [část obce], lékařskou zprávu psychiatrické nemocnice [část obce] a předběžnou propouštěcí zprávu z téže nemocnice a odborné vyjádření z oddělení genetiky.

41. Argument obžalovaného, že současný psychický stav poškozené může pramenit z ukončení jejich partnerského vztahu, považuje poškozená za argument zcela absurdní, a uvádí, že MUDr. [příjmení], na jehož závěry v této souvislosti odvolatel odkazuje, bylo toto naopak vyloučeno.

42. Poškozená uzavírá, prostřednictvím zmocněnce, že kvůli pouhému ukončení partnerského vztahu by nepřerušila přípravu na své vysněné povolání lékařky, jak to učinila na doporučení lékařů v psychiatrické nemocnici v [část obce], nevracela by se do USA, nebyla by více jak rok vyřazena z běžného způsobu života. Nemá žádný motiv, proč by měla obžalovaného krivě obvinít. Nebyla to ani ona sama, kdo učinil oznámení na policii v této věci.

43. Vrchní soud v Praze, jako soud příslušný o podaném odvolání rozhodnout, shledal, že odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě osobou oprávněnou a že splňuje zákonem předepsané obsahové náležitosti.

44. Vrchní soud k projednání odvolání nařídil veřejné zasedání, a to při respektování procesních specifik vyplývajících z konání řízení proti uprchlému, když vrchní soud shledal, že podmínky pro konání takového řízení jsou nadále splněny, přičemž se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně.

45. Již zde je třeba odmítnout, jako zcela nedůvodnou, tu odvolací námitku, že soud prvního stupně se údajně nedostatečně zabýval otázkou podmínek pro konání řízení proti uprchlému. Právě naopak, i v odůvodnění rozsudku tyto důvody soud prvního stupně podrobně rozebral, včetně toho,

že obžalovaný předložil mj. zprávu o tom, že byl léčen v zahraničí i právě v té době, kdy se ve skutečnosti nacházel ve vazbě v ČR.

46. Následně i z údajů, které sdělila nově zvolená obhájkyň, jednoznačně vyplynulo, že zde nejsou žádné důvody pro ukončení konání řízení proti uprchlému

47. U veřejného zasedání obhájkyň mj. potvrdila, se obžalovaný nenachází v České republice. Dále uvedla, že nemá konkrétní informace o pobytu obžalovaného, a že s ním komunikuje jinými prostředky.

48. K procesnímu postupu vrchního soudu, směřujícímu k zajištění obžalovanému zákonného práva na zastoupení obhájcem u veřejného zasedání o odvolání, a potažmo směřujícímu k úplnému zajištění obžalovanému práva na obhajobu, je třeba uvést následující.

49. JUDr. [jméno] [příjmení], dřívější obhájce obžalovaného, který vypracoval písemné odůvodnění odvolání, obžalovanému vypověděl plnou moc.

50. Obžalovanému proto byla soudem prvního stupně ustanovena obhájkyň JUDr. [jméno] [příjmení], LL.M.

51. Tuto obhájkyňi obžalovaného vyrozuměl vrchní soud o konání veřejného zasedání o odvolání.

52. Den před termínem nařízeného veřejného zasedání, v odpoledních hodinách, zaslala soudu plnou moc od obžalovaného advokátka JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D., s datací plné moci [datum], resp. s datací podpisu zmocnitele [datum]. A to spolu se žádostí o odročení jednání nařízeného na [datum], na dobu nejméně 2 týdny, za účelem dostatečného seznámení se obhájkyň se spisovým materiálem. (Současně obhájkyň sdělila, že informovala ustanovenou právní zástupkyňi obžalovaného o převzetí obhajoby.)

53. Vrchní soud však žádosti o odročení veřejného zasedání nevyhověl, neboť dle rozhodnutí Ústavního soudu ÚS 87/1996:„ Z odpovědnosti obhajovaného za (včasnou) volbu obhájce však nikterak nevyplývá povinnost obecného soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům obhájce (obžalovaného), byť by obžalobu převzal obhájce v sebekratší době; běh času potřebného k přípravě obhajoby (včetně využití práva na volbu obhájce) je totiž třeba zaměřit od soudu k obhájci a nikoli naopak, takže je věcí (profesní odpovědností) obhájce, převezme-li zastoupení, na poslední chvíli, jak se se svými zákonnými a etickými povinnostmi vypořádá; změnou v osobě zvoleného obhájce není proto obecný soud v průběhu řízení co do jeho režimu nikterak vázán.“

54. Z obsahu podání zplnomocněné obhájkyň, konkrétně ze žádosti o odročení veřejného zasedání, s uvedením konkrétního data nařízeného jednání, jednoznačně vyplynulo, že obhájkyň přebírala obhajobu s vědomím, že věc se nachází již ve fázi odvolacího řízení, a že je nařízeno soudní jednání – veřejné zasedání o odvolání, a to na termín, do kterého zbývá od převzetí obhajoby jen velice krátká doba.

55. A předložením plné moci soudu až den před konáním veřejného zasedání o odvolání byla založena povinnost, vzhledem k ustanovení § 37 odst. 2 tr. ř., stávající ustanovené obhájkyň JUDr. [jméno] [příjmení], LL.M. dále obhajobu vykonávat.

56. Změna obhájce totiž nebyla soudu oznámena tak, aby nová obhájkyň mohla být o úkonu vyrozuměna, procesně předepsaným způsobem, v zákonem stanovené lhůtě k přípravě, která činí 5 dnů, kdy pouze v takovém případě se vyrozumívá nově zvolený obhájce.

57. JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D., se k veřejnému zasedání i tak dostavila, přičemž z plné moci plynulo její právo veřejného zasedání se účastnit a obžalovaného v něm zastupovat a obhajovat.

58. Nicméně z obsahu přípisu obhájkyň vyplynulo, že k plnému výkonu obhajoby se obhájkyň potřebuje dostatečně seznámit se spisovým materiálem.

59. Přestože vrchní soud, nad rámec svých povinností vůči obhajobě, které by explicitně vyplývaly z trestního řádu, přičemž je nutno připomenout i výše citovaný judikát, umožnil nově zvolené obhájce seznámit se s obsahem spisového materiálu a fakticky umožnil i konzultaci se spoluobhájce, nemohl být časový rozsah seznámení takový, aby to odpovídalo době pro seznámení písemně žádané, resp., aby to odpovídalo době potřebné pro podrobné nastudování spisu.

60. Nebylo tak možné hovořit o zcela plnohodnotném osobním převzetí obhajoby nově zvolenou obhájce, aby bylo možno jednání konat bez stávající obhájce.

61. Přitom zde nebylo nic, co by vylučovalo ustanovenou obhájce z obhajování, když ani nově zvolenou obhájce nebyly tlumočeny jakékoli výhrady či námítky jejího klienta, - se kterým byla zplnomocněná obhájce ve spojení, jak vyplynulo ze samotného udělení plné moci, tak z dalších údajů čerpaných od něj - vůči ustanovené obhájce, resp. vůči zastupování ustanovenou obhájce.

62. Přestože se tedy nově zvolená obhájce k jednání sama dostavila, vrchní soud, aby bylo plně zachováno právo obžalovaného na obhajobu, provedl, v podstatě nad rámec práva obžalovaného na obhajobu dle zákonné úpravy, veřejné zasedání za účasti jak obhájce zvolené, tak obhájce stávající, oprávněné a povinné obhajobu vykonávat dle § 37 odst. 2 tr. ř., resp. za účasti obhájce v substituci, kterého ustanovená obhájce pověřila.

63. Obhájce JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D. tak vykonávala obhajobu z titulu toho, že byla zplnomocněnou právní zástupkyní obžalovaného, obhájce JUDr. [jméno] [příjmení] [jméno], resp. v její substituci Mgr. [jméno] [příjmení], z titulu dle § 37 odst. 2 tr. ř.

64. Takovéto zastoupení dvěma obhájci nebylo v žádném případě k tíži práv obžalovaného na obhajobu, právě naopak, bylo výrazně v jeho prospěch.

65. Tímto postupem byla nezpochybnitelně a plnohodnotně zaručeno právo obžalovaného na obhajobu.

66. Ve veřejném zasedání obhájce obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], v substituci za ustanovenou obhájce JUDr. [jméno] [příjmení] [jméno], v ústním přednesu odvolání plně odkázal na písemné vyhotovení odvolání.

67. Obhájce navrhl, aby vrchní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně, popřípadě, aby sám zprostil obžalovaného obžaloby.

68. Obhájce obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], Ph.D. v ústním přednesu odvolání v podrobnostech odkázala na písemné vyhotovení odvolání. Doplnila, že celá tato věc je prezentována jako příběh o zlém arabském muži, který trvá na svých zásadách, je dominantní, ženy považuje za nástroj a mladičké nadějně studentce medicíny, kterou svým činem, který mu dává za vinu, ničí život, dělá to s úmyslem a ze svých sklonů k šikanování. Obžalovanému přitěžuje ta okolnost, že se trestního řízení osobně neúčastní. Co se týká jeho osobní neúčasti, může to vypadat tak, jako by čin, který mu je dáván za vinu udělal a následně utekl, aby se vyhnul spravedlnosti, ale je možno na to nahlížet i obráceně. Lze si to představit i tak, že se dostal do situace, kdy je zde proti němu vedeno řízení, kdy on není přesvědčen o tom, že by byl vinen, tedy že by tuto věc spáchal. [jméno], měl se svou přítelkyní, možná nyní již bývalou přítelkyní, divoký sex, na který byli oba dva zvyklí, ale neměl pocit, že by se mělo jednat o nějaký trestný čin, proti kterému by se měl jakkoli bránit. Následně byl ale vzat do vazby. Legitimním důvodem je hledat útěchu v přirozeném prostředí, v podstatě, „utéct domu k mamince“, je to naprosto přirozená reakce, stejně tak mohl tedy, „utéct domů k mamince“, protože má pocit, že je proti němu vedeno trestní řízení nespravedlivě. Obhájce podotýká, že nemá tušení, kde se matka obžalovaného nachází. Je prezentován znalecký posudek k osobě obžalovaného, který říká, že je agresivní, takto to alespoň prezentuje soud prvního stupně, ale když se podíváme na protokol z hlavního líčení, tak znalec

neříká, že by se jednalo o agresivního člověka, říká, že má jistou formu rigidity, což znamená, že si vynucuje své názory. Obhájkyňe je přesvědčená, že i většina právnických osob by též mohla být shledána rigidními, protože si vynucuje své názory. Nic tedy neznačí pro to, abychom na obžalovaného hleděli jako na agresivního jedince. Pro to, že agresivní nebyl, svědčí i opis trestního rejstříku, ale zejména také výpověď jeho bývalé přítelkyně, která sice hovoří o jisté žárlivosti či dominanci, ale neříká, „to byl agresivní člověk, měla jsem z něho strach“, naopak neměla pocit, že by měla být v jakémkoli ohrožení. Manželka obžalovaného nevypovídala. Co se týká osoby poškozené, zde obhájkyňe upozorňuje na několik věcí; tato poškozená je prezentována jako nešťastná medicčka, která přišla o svoji kariéru, které bylo strašně ublíženo a díky tomu neví, jak dále naložit se svým životem. Nicméně na její osobě je několik věcí, které obhajobě, nehrají; poškozená není medicčkou, poškozená byla studentkou katedry jazyků, kde probíhá jazyková příprava na studium medicíny v České republice, takže, žádná studentka medicíny, která by zachraňovala životy“, to skutečně nebyla. Není tradiční, aby se někdo na zkoušky připravoval zejména v letních měsících, a to ani pro tak náročnou školu jako je medicína. Další věcí je, že spousta detailů na její výpovědi nesedí, což je podrobně rozebíráno v odůvodnění odvolání, nicméně je zde několik věcí, které by měly zaznít. Proč v případě, že se poškozená obávala o svůj život, poté co byla znásilněna, jde vůbec do sprchy, proč z toho bytu neutíkala, proč nekřičela? Koupelna byla hned vedle vchodových dveří, které nebyly zamčené. Obhájkyňe uvádí příklad, že v situaci, pokud se obává o svůj život, tak není nejmenší problém vyběhnout na ulici i nahá, kdy v tu chvíli neřeší, zda někdo uvidí její zadek či ne. Poškozená nekřičela, žádný ze sousedů nic neslyšel, a to jeden z nich uvádí, že je v bytě slyšet všechno. Nikdo ze svědků ani neviděl rozrušenou ženu, která by zmateně utíkala. Je zvláštní, že poškozená v bytě ani nic nenechala. Je zde tedy celá řada rozporů. Obhájkyňe má informace o tom, jak probíhal výslech, kdy první část probíhala tak, že skutečně poškozená na „příslušných“ místech plakala, byla nešťastná, nicméně tento výslech trval několik hodin a v průběhu výslechu se její chování velmi proměňovalo, začala být najednou velmi racionální, odpovědi začaly být najednou úplně jiné, přestávala být rozrušená. Co se týká soužití poškozené a obžalovaného, k tomuto obhájkyňe uvádí, že spolu chodili asi tři týdny, během těchto tří týdnů došlo několikrát k divokému sexuálnímu styku, a to i během její menstruace, sice poškozená říkala, že to možná nechtěla, nicméně k tomu nepochybně svolila, protože ani ona sama to nepovažovala za akt proti její vůli. Dále byla obhájkyňe informována, že mělo dojít ke styku v kabince v prodejně obchodního centra. Bylo to tedy v podstatě zvykem, kdy nelze říci, zdali to bylo z jeho nebo její iniciativy, ale oběma to pravděpodobně vyhovovalo. V přípravném řízení také poškozená uvedla, že si běžně dělali „cucfleky“. To vše bylo pro obžalovaného a poškozenou normální. Další zarážející skutečností je to, že poškozená řekla, že nezná telefonní číslo na policii ČR. Jedním z posledních argumentů je ta skutečnost, že kamarádka poškozené naprosto potvrzuje její výpověď, samozřejmě, že potvrzuje její výpověď, jedná se o její přítelkyni. Obhájkyňe uvádí příklad, že, „kterákoli její přítelkyně potvrdí tu verzi, kterou jí ona prezentuje, ať už bude nebo nebude pravdivá“. Co se týká údajné nemožnosti poškozené navázat vztahy, v konfrontaci s jejím instagramovým profilem, který byl předložen, tato tvrdila, že vše se stalo omylem, tvrdila, že ona to tam nedala, nebo že nedala, „like“ na příslušnou fotografii, že to bylo omylem od její kamarádky atd. Tedy u všech věcí, které by svědčily proti poškozené, ona tvrdí, že byly omylem. Co se týká toho, že poškozená kontaktovala obžalovaného, obhájkyňe věří, že by si to po takovém jednání ještě chtěla opětovně vyříkat, nicméně proč ale tento rozhovor trval 45 minut. To poškozená obžalovanému 45 minut nadávala? Nebo plakala? A on nezavěsil? To je velmi zvláštní.

69. Obhájkyňe se ztotožnila s návrhem, který je uveden v písemném vyhotovení, navrhl, aby vrchní soud obžalovaného zprostil obžaloby pro nedostatek důkazů, anebo aby vrátil věc soudu prvního stupně.

70. Státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v [obec] v ústním vyjádření k podanému odvolání uvedla, že odvolání obžalovaného považuje za nedůvodné. Co se týká skutkového stavu, jednak s ohledem na písemné odvolání obžalovaného a jednak s ohledem na přednes obhájkyňe,

je nutno konstatovat, že celá obhajoba je založena na odlišném postoji obžalovaného k tomu, co se mezi ním a poškozenou tehdy událo, a požaduje dílčí změny v hodnocení důkazů, které byly usvědčující. Co se týká výpovědi poškozené, je pravdou, že trvala několik hodin, že se poškozená chovala rozdílně, nutno ale připomenout, že i průběh výsledku je ovlivněn tím, do jaké míry se oběť uvolní z toho stresu, kterému je vystavena, a není tak vyloučeno, že po citlivých výpovědích týkajících se konkrétního skutku, je schopna komunikovat uvolněněji. Pokud tedy došlo ke změně chování poškozené, nepovažuje to státní zástupkyně za okolnost, která by měla mít rozhodující vliv na hodnocení obsahu jejího sdělení. Dále, pokud jde o tu okolnost, že obžalovaný je osobou rigidní, tedy že není agresivní, ale trvá si na svém, toto je okolnost, která nemá vliv na celkové hodnocení důkazní situace. Poškozená věděla, že je obžalovaný cizinec, že je z jiné části světa, kde je zacházení s ženami jiné, nicméně do určité doby akceptovala jeho postoje a přání a vedla s ním pohlavní styk v míře, která oběma vyhovovala. Státní zástupkyně podotýká, že obžalovaný v době, kdy žil v České republice, nenavázal jen jeden intimní kontakt, měl zde rodinu, a tudíž si musel být vědom, že, při přechodu do jiné země, musí respektovat právní řád té dané země a v něm je zakotveno i právo ženy na svobodné rozhodování o svém sexuálním životě. Jestliže ze styků, které jsou zdokumentovány, bylo zřejmé, že určitá míra tvrdšího sexu mezi nimi probíhala, tak ale tohoto konkrétního dne, který je předmětem obžaloby, tzn. [datum], kdy poškozená projevila neochotu a odmítala takový způsob jednání, bylo povinností obžalovaného, aby respektoval její svobodnou vůli. Popis skutku tak, jak je předmětem přezkoumávaného rozsudku, je dokazováním pečlivě prokazován a byly vyčerpány veškeré důkazy, které bylo možno provést. Státní zástupkyně má tedy za to, že skutek byl prokázán a právní kvalifikaci považuje též za správnou. Odpovídajícím způsobem pak soud prvního stupně ukládal trest. Z těchto důvodů považuje státní zástupkyně odvolání obžalovaného za nedůvodné, a pokud jde o nárok na náhradu škody, vzhledem k tomu, že poškozená odvolání nepodala, není důvod, aby byl tento výrok revidován.

71. Státní zástupkyně navrhl, aby bylo odvolání obžalovaného zamítnuto, jako nedůvodné.

72. Zmocněnec poškozené v ústním vyjádření k podanému odvolání odkázal na písemné vyjádření. Navrhl odvolání zamítnout, jako nedůvodné. Uvedl, že má za to, že z nynějšího vyjádření obhajoby vyplynulo, že stíhání proti uprchlému je důvodné, nicméně v dané věci nešlo o to, že by obviněný, utekl k mamince do zahraničí, ale obviněný ex post začal účelově předkládat dokumenty o tom, že trpí nějakou duševní nemocí, takže nešlo o to, že by nevěřil české justici, ale naopak o to, že začal poukazovat na to, že trpí nějakou nemocí. Tuto část obhajoby považuje tedy zmocněnec za nedůvodnou. Pokud jde o výsledky na policii, zde byl přítomen pouze on a konstatuje, že výslech trval tak dlouho také kvůli tomu, že se dlouhý čas konal překlad. Pokud jde o ostatní skutečnosti, nemá smysl vyjadřovat se ke všem konkrétním námitkám, protože byly řádně zargumentovány soudem prvního stupně. Zmocněnec poškozené má za to, že obhajoba obviněného byla bezpečně vyvrácena, protože obviněný se soustředil jen na určité detaily, nicméně on ale není usvědčován pouze výpovědí poškozené, ale celým spektrem důkazů, které utvářejí ucelený řetězec. Co se týká toho, že výpověď poškozené byla potvrzována její kamarádkou, tato argumentace není na místě, protože zmocněnec pochybuje o tom, že by jeho přátelé podali účelové trestní oznámení a podíleli se na křivém obvinění jiné osoby. Zmocněnec považuje obhajobu za neopodstatněnou i v tom, kdy tato v podstatě říká, co by měla poškozená dělat, zde odkazuje na rozsudek Okresního soudu v Kladně sp. zn. 4 T 41/2019, ze kterého cituje, kde jsou, popsány mýty“ o trestném činu znásilnění.

73. Vzhledem ke konání řízení proti uprchlému, kdy jinak by měl obžalovaný právo vlastního doplnění odvolací argumentace, právo vlastního závěrečného návrhu a právo posledního slova, přičemž do jeho práv v řízení proti uprchlému vstupuje obhájce, bylo dáno opětovně slovo obhájcem.

74. Obhájce obžalovaného doplnila, že obžalovaný nikdy nezpochybňoval, že mezi ním a poškozenou došlo k nějakému sexuálnímu styku, o čemž svědčí i řada důkazů, a že mezi nimi byl sexuální styk divoký. Jediné, co obžalovaný říká, je, že to bylo se svolením, že to bylo jednou, a že

to bylo tak, jak byli zvyklí. Partnerský vztah mezi nimi existoval, ve většině případů mezi nimi docházelo k sexuální interakci, a to po souhlasu obou dvou stran. Obžalovaný se rozhodně nikdy necítil být osobou, která by chtěla ženy jakkoli ponižovat. Pokud má nějaké manipulativní sklony nebo sklony k rigiditě, což je možné, že má, každý člověk se chová ke svým blízkým nějak a je jen na nich, zda jsou s tím, v pohodě“. Obhájkyň uvedla, že dle obžalovaného mezi nimi došlo ke styku, nicméně tento styk nebyl vynucený, byl drsnější, ale nejednalo z pohledu obžalovaného o znásilnění. Neměl za to, že by se dopustil něčeho protiprávního, až do doby, kdy si pro něj přišla policie. Co se týká výše trestu, tam, i s ohledem na polehčující okolnost, kterou je čistý trestní rejstřík a zároveň skutečnost, že spolu byli poškozená a obžalovaný v nějakém vztahu a měli spolu dobrovolný sex, má obhájkyň za to, že případná trestní sazba, pokud by soud shledal obžalovaného vinným, by se měla pohybovat níže.

75. Obhájce obžalovaného byl bez dalšího vyjádření.

76. Vrchní soud, z podnětu odvolání obžalovaného, přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku. Přezkoumal i postup řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo. Přezkum vrchní soud provedl z hlediska vytýkaných vad, přičemž ale rovněž zjišťoval, zda zde nejsou také vady, odvolatelem nevytýkané, ke kterým by bylo nutno ze zákona přihlížet.

77. V postupu řízení nebylo shledáno žádných takových vad, které by byly důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

78. Právo obžalovaného na obhajobu bylo zachováno. Řízení bylo zcela důvodně vedeno jako řízení proti uprchlému a ani v tomto směru krajský soud nepochybil.

79. Právo na obhajobu nebylo zkráceno ani tím, že nebylo provedeno dokazování přehráním předmětných videozáznamů, přičemž sám vrchní soud takový návrh na doplnění dokazování neakceptoval a zamítl jej. Mělo jít o videozáznamy sexuálních aktivit mezi obžalovaným a poškozenou. Nálezací soud ovšem důvodně poukazoval na to, že se videozáznamy nevztahují se ke dni stíhaného jednání a nemohou objasnit rozhodný skutkový děj.

80. Nadto, podstatou obhajovací verze obžalovaného, uplatněné ve výpovědi v přípravném řízení i u vazebního zasedání, bylo, že mezi obžalovaným a poškozenou docházelo zcela běžně dobrovolně k takovým sexuálním praktikám, které by byly způsobitelné vést ke vzniku takových zranění, jaké byly zdokumentovány na těle poškozené při procesním úkonu ohledání těla poškozené, a toto, že má být prokazováno pořízenými videozáznamy. Mobilní telefon obžalovaného byl policií zajištěn a videozáznamy v něm znalcem dohledány. Následně byla ovšem v hlavním líčení obhájcem sdělena informace od obžalovaného o tom, že obžalovaný dohledává další videozáznamy. To zřejmě mělo založit verzi obžalovaného o údajné existence ještě dalších, než zajištěných, videozáznamů. Avšak obžalovaný sám vypověděl, že předmětné videozáznamy byly pořizovány (pouze) jeho mobilním telefonem. Tomu odpovídá, že žádné další avizované, dohledávané“ videozáznamy doloženy nebyly. A v pozdějším písemném návrhu na provedení důkazu bylo navrženo provést důkaz jen třemi z videozáznamů z mobilního telefonu, s tím, že pouze jediný z nich má údajně prokazovat, intenzitu a tvrdost sexu mezi obžalovaným a poškozenou“, zatímco druhé dva navrhované mají prokazovat toliko, existenci pohmožděnin na krku poškozené dávno před datem [datum]“ Ale v závěrečné řeči obhájce a v odvolací argumentaci je pak od předchozí argumentace, že by byť jen jedno z videí mělo dokumentovat, tvrdost sexu“ fakticky ustoupeno, když argumentováno nebylo tím, že na videích by měl být zachycen, tvrdý sex“, nýbrž tím, že zachycen je sex, v intenzitě jim vlastní a pro danou chvíli příjemné“, dále tím, že na videích, nejsou zachyceny veškeré jejich sexuální praktiky“, a nakonec tím, že tvrdší sex mají videa dokumentovat nepřímou, tím, že jsou, na nich patrné starší zranění na krku poškozené“. Senát vrchního soudu se přesvědčil, že nálezací soud nijak nepochybil, pokud tento důkaz neprovedl. Určitý, velmi omezený, význam by mohl mít tento důkaz, pouze pokud by skutečně zachycoval takové sexuální aktivity, jak bylo původně tvrzeno, i když ani pro takový případ by nebyl způsobit

objasnit, co se událo dne [datum], zejména zda i k tomuto datu by šlo o dobrovolnost na straně poškozené.

81. Není přitom bez významu, že odvolatel souběžně argumentuje tím, že údaje poškozené, o tom, kolik videonahrávek jejich sexuálních aktivit bylo pořízeno, nejsou správné, kdežto přehled o počtu videonahrávek má on. Pakliže měl obžalovaný o nahrávkách sexu s poškozenou přehled, je o to více zářející jeho původní tvrzení, že tyto videonahrávky mají zachycovat „tvrdý sex“, od kterého bylo následně obhajobou postupně ustupováno.

82. A nelze přehlédnout ani výpověď svědkyně [příjmení], že takové sexuální praktiky, o kterých obžalovaný tvrdil, že byly mezi ním a poškozenou běžné, po svědkyni [příjmení] obžalovaný vůbec nepožadoval a žádné takové neuskutečňoval.

83. A již soud prvního stupně řádně a přesvědčivě odůvodnil, proč nebylo vyhověno návrhu na doplnění dokazování.

84. Vrchní soud nevyhověl ani dalšímu důkaznímu návrhu uplatněnému obhájkyň obžalovaného u veřejného zasedání.

85. Předně proto, že šlo o návrh velmi neurčitý.

86. Mělo jít o „podání“ nebo o „protokol o podání trestního oznámení“ anebo o „podobný úkon“. Toto podání (nebo protokol, anebo podobný úkon) mělo být učiněno vůči nějakému orgánu činnému v trestním řízení, snad vůči policii. Toto podání (nebo protokol, anebo podobný úkon) mělo být učiněno v „mateřské zemi“, resp. v „domovině“ obžalovaného - dle navrhovatelky bylo učiněno spíše v Libanonu než v Saudské Arábii, ale nebyla si jistá. Obsahem měly být jiné údaje, než je zatím prezentováno v České republice“. Dle navrhovatelky mělo být toto učiněno ze strany poškozené, jejímuž zmocněnci ovšem, jak u veřejného zasedání uvedl, o tom není nic známo.

87. Obhájkyň dále uvedla, že si tento důkaz vyžádala, a že v dohledné době (cca během dvou dnů) by ho měla mít alespoň v nějaké neoficiální podobě k dispozici.

88. Až po poradě senátu a vyhlášení usnesení, kterým byly důkazní návrhy zamítnuty, obhájkyň doplnila, že někdy později by byl důkaz k dispozici i v oficiální podobě, resp. s oficiálním překladem.

89. Dále vrchní soud zamítl tento důkazní návrh proto, že obecně platí, že jestliže již je zřejmé, jak je nutno ve věci rozhodnout, nelze provádět další důkazy, byť by měly vztah k projednávané věci, neboť by se zbytečně oddalovalo její včasné rozhodnutí (R 10/1993). Dokazování také nemůže být tzv. bezbřehé. Obžalovaným navrhované důkazy, což platí i o videozáznamech, zjevně neměly potenciál změnit skutková zjištění učiněná na základě ostatních důkazů.

90. Co se týká námitek ke skutkovým zjištěním, uplatněných v písemně podaném odvolání a v ústně přednesených odůvodněních odvolání oběma obhájci u veřejného zasedání, vrchní soud shledal, že tyto námitky nejsou způsobilé zpochybnit správnost a důkazní podloženost skutkových závěrů nalézacího soudu. Ten postupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 5 a § 2 odst. 6 tr. ř., relevantní důkazy – provedené v rámci hlavního líčení v takovém rozsahu, který byl pro objasnění věci potřebný, rozsahu, který mu umožnil, aby o věci rozhodl způsobem, který nevzbuzuje žádné pochybnosti – podrobil rozboru z pohledu věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení, řádně je zhodnotil, výhradně na podkladě svého vnitřního přesvědčení, vycházející ovšem z pečlivého uvážení všech okolností projednávaného případu, jednotlivě, v jejich souhrnu, vzájemné provázanosti i ve všech vzájemných souvislostech.

91. Vrchní soud připomíná významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu

přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu cit. ustanovení (srov. [číslo] – I. Sb. rozh. trest.).

92. Právě takovým, tedy se zákonem souladným, způsobem nalézací soud důkazy hodnotil, a tudíž, vzhledem k zákonné úpravě a též s přihlédnutím k citovanému judikátu, když uvedená procesní zásada byla potvrzena, resp. ještě více akcentována, v rozhodovací činnosti např. Ústavního soudu (srov. např. sp. zn. I. ÚS 2726/2014), nemohl vrchní soud do skutkových závěrů, resp. závěrů o vině obžalovaného zasahovat.

93. Odůvodnění napadeného rozsudku vyhovuje zákonným požadavkům na odůvodnění rozsudku, svá skutková zjištění soud prvního stupně odůvodnil podrobně a velice přesvědčivě. Závěry, které na základě hodnocení důkazů učinil, jsou v logickém souladu s výsledky provedeného dokazování.

94. Obžalovaný svou obhajobu založil na tom, že nešlo o znásilnění, a že zranění na těle poškozené nejsou následky znásilnění, ale jím a poškozenou, právě tehdy, stejně jako jindy, běžně provozovaného tzv., „tvrdšího sexu“, jak jej má z dřívějšíka zadokumentovaný na videonahrávkách.

95. K tomu je třeba znovu poznamenat, že i pokud by skutečně existovaly nahrávky takových sexuálních praktik, nevylučovalo by to samo o sobě násilné jednání proti vůli poškozené dne [datum].

96. Následně však bylo od tohoto obhajovacího tvrzení o obsahu videonahrávek postupně odstupováno a těžiště jejich významu bylo modifikováno tak, že o (dřívějším), „tvrdším sexu“ by mohla svědčit starší stopa na krku poškozené.

97. Aniž ovšem odvolatel vysvětluje, proč by uváděná stopa na krku poškozené nemohla být pouze, v přednesu obhájkyne zmíněným, tzv., „cucflekem“. Především však odvolatel nijak nevysvětluje, že při tvrzení o údajně běžně jimi provozovaném, „tvrdším sexu“ by byla na těle poškozené viditelná jen jediná a navíc starší stopa. A odvolatel nedeklaruje, že by na videozáznamu byla zachycena jakákoli viditelná stopa jeho staršího poranění z běžně jimi provozovaného, „tvrdého sexu“. A odvolatel především nijak nevysvětluje - jestliže tvrdí, že dne [datum] šlo o mezi nimi obvyklý dobrovolný, „tvrdší sex“ s poškozenou, tak jak jej údajně běžně provozovali – diametrální rozdíl mezi tím, že uvádí jedinou dřívější stopou na krku poškozené, oproti mnohočetným poraněním různých částí těla poškozené zdokumentovaným procesním úkonem - prohlídkou těla poškozené po stíháním činu.

98. A proti výpovědi obžalovaného stojí nejen výpověď poškozené, ale nepřímou také, již zmíněná, výpověď svědkyně [příjmení].

99. Dále obžalovaný uplatnil obhajovací, resp. odvolací, verzi, že se jednalo o zlovolně předem nachystané nepravdivé obvinění proti němu, což má dokládat znění jedné otázky, kterou mu předtím položila poškozená a vyhledávání jednoho hesla na internetu, případně i jiná konverzace mezi ním a poškozenou.

100. Odvolatel zde předkládá tezi, že poškozená údajně, vědomě a úkladně směřovala kroky k realizaci toho, aby byl obžalovaný obžalován ze znásilnění a aby poškozená realizovala svůj plán“.

101. Ovšem tímto plánem přitom měl být, dle odvolatele, „společný život a hmotné zabezpečení“.

102. Odvolatel však při předložení této obhajovací, resp. odvolací, teze opomněl vysvětlit, jak by mohlo obvinění ze znásilnění, s předpokládaným následným dlouholetým uvězněním obžalovaného, reálně vést k realizaci plánu na společný život a na hmotné zabezpečení.

103. A odvolatel také pomíjí, že to nebyla poškozená, kdo by věc oznámil policii, nýbrž to byla svědkyně [příjmení].

104. V této souvislosti je nutno kategoricky odmítnout odvolací námitku uplatněnou u veřejného zasedání o odvolání, zpochybňující výpověď svědkyně [příjmení] proto, že se jednalo o kamarádku

poškozené. Taková argumentace, založená v podstatě na tezi, že kamarádky, údajně, potvrdí kamarádkám jakoukoli jejich verzi, jednak zcela pomíjí, že svědkyně vypovídala v trestním řízení pod sankcí křivé výpovědi, ale nadto pomíjí, že vůbec nešlo jen o „potvrzování verze“, neboť svědkyně [příjmení] měla informace nejen tzv. z doslechu od poškozené, ale i jako tzv. očitá svědkyně, když měla možnost osobně vidět stav poškozené návazně po době časově vymezení stíhaného skutku, a popsala jak fyzická poranění, tak velmi špatný stav psychický.

105. Dále odvolatel pomíjí, že znalecké posouzení mechanismu vzniku zranění poškozené korespondovalo s verzí poškozené.

106. Rovněž je nutno poukázat na znalecká zjištění k osobě poškozené, jak z hlediska její věrohodnosti, tak z hlediska následku činu, a též na lékařské zprávy. A na znalecká zjištění k osobnosti obžalovaného.

107. V podrobnostech vrchní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

108. Nálezací soud se neopomněl zaobírat i dalšími, byť spíše podružnými aspekty, které obhajoba i v odvolacích námitkách zdůrazňuje, jako je pozdější kontaktování obžalovaného poškozenou přes aplikaci Viber, což důvodně nepovažuje nálezací soud za okolnost, která by měla svědčit tomu, že ke znásilnění nedošlo, a nachází pro takový postup poškozené možné a velmi logické vysvětlení.

109. Pokud je namítána změna chování poškozené v průběhu velmi dlouhého výslechu v přípravném řízení, pak je třeba konstatovat, že soud nálezací poškozenou následně osobně vyslechl, měl možnost bezprostředně sledovat její projevy v průběhu výslechu a zabýval se jimi i v odůvodnění rozsudku. Je přitom nutno poukázat na zásadu bezprostřednosti a ústnosti, právě díky které má nálezací soud možnost takového bezprostředního dojmu a přímého vnímání i jiných, než slovních, projevů svědka,

110. Co se týká námitky ke skutkovým zjištěním ohledně posttraumatické stresové poruchy, nálezací soud měl k dispozici lékařské zprávy i znalecký posudek, a důvodně před nimi neupřednostnil dvě nepodložené (a protichůdné) spekulativní hypotézy obžalovaného, o tom, že poškozená tuto poruchu předstírala, a o tom, že poškozená tuto poruchu nepředstírala, ale porucha byla způsobena něčím jiným - jejich rozchodem. K tomu je třeba poznamenat, že zatímco písemná odvolací argumentace o údajném předstírání posttraumatické stresové poruchy vycházela z toho, že poškozená byla studentkou medicíny, tak odvolací argumentace u veřejného zasedání se soustředila na to, že se poškozená teprve na takové studium jazykově připravovala.

111. A nikterak nálezací soud nepochybil, pokud uzavřel, že diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha u poškozené naplnila i znaky těžké újmy na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Tento závěr se důvodně opírá o závažnost a dlouhodobost zásahu jejích projevů do života poškozené, které jí nepochybně zásadně bránily v obvyklém způsobu života.

112. Co se dále týče právní kvalifikace, tak jestliže nálezacím soudem byl zjištěný skutkový stav podřazen pod příslušný normativní rámec, neshledal v tomto postupu soud odvolací žádných pochybení, na která by měl reagovat z titulu odvolání obžalovaného.

113. Soud prvního stupně při právní kvalifikaci v žádném směru nepochybil v neprospěch obžalovaného.

114. Trest odnětí svobody uložený ve výměře osmi roků je z pohledu obžalovaného důvodně vnímán jako trest velmi citelný, nicméně to je dáno předně již výměrou zákonné trestní sazby stanovené na tento (zvláště závažný) zločin, která činí pět až dvanáct let. Polovina trestní sazby se vypočte tak, že k horní hranici výměry trestu se přičte hranice spodní a výsledek se vydělí dvěma. Trest byl tedy uložen ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby, a uložen byl při respektování zákonných kritérií pro stanovení druhu a výměry trestu.

115. Zákonným důvodem pro zásah do výroku o trestu by bylo pouze to, kdyby bylo při jeho ukládání porušeno ustanovení trestního zákona, anebo pokud by se jednalo o trest nepřiměřeně přísný. O takovou situaci se zde však nejedná.

116. Pro úplnost je třeba uvést, že zpřísnění trestu nepřicházelo v úvahu, neboť by bylo porušením zákazu reformace in peius za situace, když odvolatelem je pouze obžalovaný.

117. Pochybení soudu prvního stupně nebylo zjištěno ani ve výroku, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nemajetkové újmy. Při vázanosti požadovanou výší připojení, když výše náhrady zde byla uplatněna vůči obžalovanému velmi korektně, za situace, kdy jsou nezřídka požadovány v případech trestných činů s touto právní kvalifikací náhrady v řádech i milionů korun, soud prvního stupně nepochybil, když shledal, že, dle relevantní právní úpravy dle trestního řádu a relevantní právní úpravy dle občanského zákoníku tato náhrada nemajetkové újmy poškozené přísluší. Soud důvodně rozhodl i o příslušenství – úroku z prodlení.

118. Odkázání poškozené s nárokem na náhradu škody není výrokem v neprospěch obžalovaného, právě naopak. Vzhledem k tomu, že nebyl napaden odvoláním státního zástupce, ani nebyl napaden odvoláním poškozené, která jej akceptovala, nepřichází v úvahu změna takového výroku v neprospěch obžalovaného.

119. A je možno poznamenat, že samotný přístup poškozené, jak ohledně toliko požadované výše náhrady nemajetkové újmy, tak ohledně akceptace výroku o odkazu s nárokem na náhradu škody naprosto nijak nepřisvědčují odvolacímu argumentu, resp. obžalovaným předkládanému tvrzení, o poškozené, jako osobě údajně, „toužící po materiálních statcích“.

120. Z důvodu shora uvedených rozhodl Vrchní soud v Praze, jak ve výroku tohoto usnesení uvedeno, tedy odvolání obžalovaného zamítl, jako nedůvodné.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle § 8b odst. 2 tr. řádu nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabiti (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku),

týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku).

Dle § 8b odst. 3 tr. řádu zveřejnění obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnosti poškozeného uvedeného v odstavci 2, je zakázáno.

Dle § 8b odst. 4 tr. řádu pravomocný rozsudek (usnesení odvolacího soudu) nesmí být zveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2. Předseda senátu může s přihlédnutím k osobě poškozeného a povaze a charakteru spáchaného trestného činu rozhodnout o dalších omezeních spojených se zveřejněním pravomocného odsuzujícího rozsudku za účelem přiměřené ochrany zájmů takového poškozeného.

Podle § 306a odst. 2 tr. ř. skončilo-li řízení proti uprchlému pravomocným odsuzujícím rozsudkem a poté pominuly důvody, pro které se řízení proti uprchlému vedlo, na návrh odsouzeného podaný do osmi dnů od doručení rozsudku soud prvního stupně takový rozsudek zruší a v rozsahu stanovením v odstavci 1 se hlavní líčení provede znovu.

Praha 28. dubna 2020

JUDr. Ivo Skoupý
předseda senátu